

[Ole Bjørn Kraft.]

hvertsmæssige Kræfter i Nationen. Det siger sig selv, at i en Forfatning af den Karakter maatte den politiske Stilling for et saadant Sagkundskabens og Indsigtsens Ting blive en anden end Folketingets, hvor den politiske Magt naturligt bør høre hjemme, ogsaa af den Grund, at det er rimeligt, at man lader Magt følge af Ansvar; det skulde være dette nye Tings Ret at fremkalde en Appel til Vælgerne, enten ved Udskrivning af Valg til Folketinget eller gennem en Folkeafstemning. Herved kunde der tilvebringes en Garanti for Mindretallets Ret, en Garanti for Mindretallet i Tingene for at faa deres Sag afgjort af Vælgerdomstolen, som savnes i Dag, en Beskyttelse for Mindretallets Ret, som alle, der følger den politiske Udvikling, kan se bliver mere og mere paakrævet.

Derfor kan dette Spørgsmaal ogsaa drøftes i Forbindelse med Spørgsmaalet om selve Folketingets Reorganisation, thi den Opgave, som her foreligger, er ikke en snæver politisk Opgave, som blot gaar ud paa at afskaffe et af de Ting, vi har. Saaledes som Udviklingen har formet sig her i Landet, ved vi alle, at der i alle Lag af Befolkningen er Usikkerhed og Uro over for det nuværende Systems Muligheder, at man har mistet Tilliden til, at Systemet kan være den gode Tjener for Folkets virkelige Interesser, som Folket maa kræve, at Lovgivningsmagten skal være, og det vilde være meget urigtigt, meget farligt for dette Ting, hvis man troede, at man kunde stille sig paa det Standpunkt, som det synes, at det ærede Medlem Hr. Krag vil stille sig paa, at alt er godt, som det er, at den Udformning af Tokammer-Systemet, som vi har i Dag, skulde være Historiens sidste Ord om, hvordan et Land skal styres, under hvilke Former Regeringsmagten skal udøves. Der er her en lang Række Omraader, som kræver en Undersøgelse, og som kræver en særlig Indsats, og jeg haaber, at der, ved at der nu er blevet Anledning til, at denne Sag kan drøftes, vil vokse en Forstaelse frem i den samlede Rigsdag af, at her er en stor Opgave at løse, ikke mindst for dem, der ønsker at kalde sig Folkestyrets Venner, thi der er ingen større Fare for Folkestyret, end at Repræsentationen for Folket er utilfredsstillende, at der er Kræfter i Nationen, som udøver Indflydelse uden at have Ansvar.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Vanggaard har Ordet for en kort Bemærkning.

Vanggaard: Det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft udtalte, at Landstingets Tilslutning til Kanslergade-Forliget viste, at det ikke arbejdede selvstændigt, men bøjede sig for Folketingets Flertal. Nu kan Landstinget selvfølgelig godt have arbejdet med i det Forlig, selv om det er sket paa anden Maade end gennem det Arbejde, der gøres i selve Tinget. Men dets Stilling tages altsaa som Bevis for dets Medgørlighed og Fredelighed, og lad os saa tage det saadan. Naar der af Regeringen er lagt op til en Forfatningskamp, er det jo netop med den Motivering, at Landstinget er en Hemske for Udviklingen, og det ærede Medlem Hr. Alsing Andersen nævnte i denne Forbindelse Arbejdsløshedslovgivningen, men den er jo mere vidtgaaende i Danmark end i noget som helst andet Land. Der kan hentes mange andre Eksempler paa Landstingets store Medgørlighed, f. Eks. Sociallovgivningen, som nævnt af mit Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Krag; endvidere f. Eks. Amdtsraadsvalgloven, som i Marts Maaned giver os en ny Valgdag her i Landet til megen Glæde for Socialdemokratiet. Vi kan saamænd ogsaa nævne Skoletilsynsloven, som det gennem Forældreraadene, navnlig i Byerne, har vist sig, at Socialdemokratiet har betydelig Interesse for.

Endelig har man bebrejdet Landstinget, at det ikke blot stemte Regeringens Kriseforslag ned, men ogsaa fejede Oppositionens Forslag af Bordet. Hvad man nu end vil mene, saa kan man ikke sige, at Landstinget herigennem har vist nogen særlig voldsom Kampvrighed mod Regeringen. Naar man nu siger, at Landstinget er i den Grad imod Udviklingen og derfor bør afskaffes, vil jeg sige, at Kendsgøringerne taler stærkt derimod. Man kan maaske snarere bebrejde Landstinget, at det har været lidt for medgørligt, og de Ting, jeg her har nævnt, er jo egentlig Eksempler paa det Skisma, som er i det, vi kalder den borgerlige Politik. Det har været medgørligt, men noget Grundlag for at sige, at Landstinget skal væk, fordi det er imod alt, imod Udviklingen, findes der ikke. Den storpolitiske Mening med denne Aktion fra Socialdemokratiets Side er jo sikkert den at skræmme Landstinget i det Haab, at det saa ikke vover at sætte sig imod det Diktatur, som Regeringen mere og mere søger at udøve. Det er den egentlige Hensigt med det foreliggende Lovforslag. Jeg tror, Regeringspartierne i Virkeligheden vilde faa en stærk Hovedpine, hvis Forslaget blev gennemført. Det socialdemokra-